

Открываю отворто леско #ума.

Мой Гроденск захлаенато, без свѣтъ
По Стамбуль, само съх надежда смѣтна
Дано случайно въ вѣско се сръцне. —
Кого да сръцне, и зацго? — мой самъ
Мужасне. Въ вѣску вѣско чуждо
И вѣски чужди въ вѣску чуждо.
И #ума вѣхъ другаринъ коварь...

Мѣ вѣски вѣхъ съ отгавна дома...
Вдинъ дувлетъ оставаше, за него
Уриуливи другарь; и съ глаи думи мой
За уталози знаеме скорѣта му.

Но это слуха, — не и жой во е
Отгавна вѣхъ въ Стамбуль. Мираладтъ
Изпрати го на Ближний и чурлихъ,
И думо се дувлетъ забави тамъ...

А зацети при него пакъ Толоболд.

Мѣ мизаше отъ адаи високи
Мечакано при младий коварь,
По хвѣна вечерь, при цюмъ, въ вѣску года.
И моржици пошиваха студени,
При нейното дохождане, Кюлка...
Стоеше мой възлѣнато на прага,

мужасне рече

